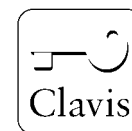

Nancy Mostrey

BLOEDWRAAK

Andere boeken van Nancy Mostrey bij Clavis

Noodweer

Tomatensoep met blaren

Vuurvogel

Nancy Mostrey
Bloedwraak

© 2015 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: toekomst, boten, zintuigen, wraak, vriendschap

NUR 283/284

ISBN 978 90 448 2403 2

D/2015/4124/023

Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com

<http://nancymostrey.webs.com>

Vanaf vandaag varen we met de Argo naar een nieuwe ankerplaats. We hopen onze gemeenschap daar over ongeveer een week aan te leggen. In de tussengelegen periode is het zwemdok afgesloten voor gebruik. De verkenners beloven in dit nieuwe gebied aangename temperaturen en onbezoedelde visgronden aan te treffen. Meer hierover in onze volgende bulletins. Dit was het nieuws van woensdag 12 juni 2515. En dan geef ik nu het woord aan mijn collega met het weerbericht.

‘Gelukkige verjaardag!’ William begroette zijn beste vriend met een stevige omhelzing en drukte hem een pakje in zijn handen.

‘Dank je,’ zei Ruben opgewekt. ‘Dat had je niet hoeven doen. Maar kom binnen, kom binnen.’ Ruben scheurde het papier van het cadeautje, terwijl ze samen het penthouse binnenliepen. ‘Een waterfrisbee!’ zei hij enthousiast. ‘Die moeten we volgend weekend uitproberen. Dank je.’

Op dat moment rinkelde de deurbel.

‘Ik word geroepen. Aster is er al. Je vindt je weg wel?’

William knikte, terwijl Ruben hem achterliet.

Het was een drukte vanjewelste in het appartement. Ruben had bijna de hele klas uitgenodigd, plus nog enkele andere vrienden. De meubels waren aan de kant geschoven, zodat er een grote

dansvloer was vrijgemaakt. De keukentafel stond tegen de muur en was overladen met lekkere hapjes en kleurrijke drankjes. Het water liep William in de mond. Hij wandelde naar het buffet, stak een hapje in zijn mond, vulde een glas en nam nog een extra hapje, voordat hij op zoek ging naar Aster.

Hoewel ze met haar rug naar hem toe stond, herkende hij meteen de lange roestbruine krullen. Aster stond buiten op het terras, samen met haar tweelingzus Roos. Ze waren druk in gesprek met hun klasgenoot Lisa en hadden hem nog niet opgemerkt. Hij liep op het groepje af, terwijl hij onderweg vluchtig enkele mensen gedag zei.

‘Hoi.’ Hij begroette de meisjes met een kus op de wang en Aster met een klein kusje op de lippen. Ze waren bijna vijf maanden samen en hij popelde om dat jubileum met haar te vieren. Zijn geschenk voor haar lag al twee weken in de lade van zijn nachtkastje.

‘Is het geen prachtig uitzicht?’ glunderde Lisa.

William kon dat alleen beamen. Rubens vader had, als een van de bestuursleden van de Argo, een appartement op het hoogste dek van het oude cruiseschip de Carina, en dat bood inderdaad een uniek uitzicht over het volledige woonschip. Links en rechts lagen, dwars op de Carina, de twee vliegdekschepen, de Puppis en de Pyxis. Evenwijdig met de Carina lag aan de verste zijde de Vela. En in het midden van dit enorme vierkant lagen drie grote containerschepen, die waren omgebouwd tot de boerderij. Naar die groene oase zou William uren kunnen kijken. Totaal anders dan het uitzicht uit zijn slaapkamervenstertje. Dat bestond im-

mers enkel uit water en een oneindig verre horizon.

‘Wij kunnen alleen maar dromen van zo’n uitzicht,’ verzuchtte Aster.

‘Hé, we zijn nog jong. We kunnen nog alles worden wat we willen, zelfs bestuurslid,’ zei Roos uitdagend. ‘Ik sluit nog niets uit.’

‘Ik zou zeker op je stemmen,’ zei William.

‘Dank je,’ glimlachte ze. ‘Dat is dan al één stem, nog maar een paar duizend te gaan.’

‘Ik zou nooit in de politiek willen,’ zei Aster vastbesloten. ‘Als het goed gaat, vindt iedereen het normaal; maar als er iets fout loopt, is het altijd de schuld van het bestuur. Neem die nieuwe ankerplaats: als er niet genoeg gezonde vis te vinden is, dan zullen de mensen dat niet op de verkenners schuiven. Nee, hoor! Dan zal dat meteen weer een zaak van “slecht bestuur” zijn. Mij niet gezien!’ Ze trok demonstratief haar neus op en schudde daarbij heftig met het hoofd. ‘En je hebt nooit vrij, want bestuurslid ben je dag en nacht. Ik werk nog liever voor de rest van mijn leven in de fabriek. Je maakt je uurtjes en gaat dan zonder zorgen naar huis.’

‘Dat is waar,’ moest William toegeven. ‘Ik heb Ruben al vaak horen klagen over het feit dat zijn vader te weinig tijd voor hem heeft. Maar maak je geen zorgen: ik ben niet ambitieus of slim genoeg om het zover te schoppen, dus bij mij zit je veilig.’

William zag dat er zich een verwijf op Asters lippen vormde, maar ze kon het nog net inslikken. Hij wist wel wat ze dacht. Het was een verwijf dat ze niet kon uitspreken als Lisa erbij stond. Lisa

was namelijk niet op de hoogte van zijn geheim. Dat bleef voorlopig dan ook beperkt tot een select groepje. Zelfs zijn moeder kende het niet, en hij hoopte dat het nog lang zo mocht blijven. Hij vreesde zijn moeders reactie wanneer ze zou ontdekken dat hij, wanneer hij dat maar wilde, door een simpele aanraking haar gedachten kon zien. Hij had al genoeg problemen met Aster: het was bijna zijn levenswerk geworden om haar ervan te overtuigen dat hij haar vertrouwen nooit zou beschamen.

In tegenstelling tot Roos merkte Lisa niets van de plotselinge spanning tussen William en Aster. 'Jullie zijn toch zo'n perfect koppel,' verzuchtte ze. 'Wanneer komt *mijn* droomprins langs? Ik word nog zo'n saaie oude vrijster, met alleen een kamer vol stomme vissen om me gezelschap te houden. En, als ik geluk heb, misschien een kat. En als ik echt mazzel heb, dan eet dat beest al die onnozele vissen op.'

'Ik weet het. We hebben het getroffen met elkaar.' William sloeg zijn arm om Aster, maar zij draaide zich behendig van hem weg.

'Ik ga wat te drinken halen,' zei ze kort. 'Kan ik iets meebrengen voor jullie?'

'Laat mij maar,' zei William. Hij dronk met één grote slok zijn glas leeg.

Even later liep hij met vier lege glazen in zijn handen en een naar gevoel in zijn maag de koele kamer binnen. Hij knipperde onwillekeurig met zijn ogen. Enkele seconden zag hij alleen witte sterren dansen. Hoewel William op deze hoogte kon genieten van een verfrissend briesje, hadden de zonnestrallen onbarmhartig op zijn netvlies ingewerkt. Zonder iemand te zien, baande hij

zich een weg naar de buffettafel. Diep in gedachten verzonken, vulde hij de glazen bij.

'Hé, zo'n grote dorst?' Floris was onopgemerkt naast hem komen staan. William schrok en liet de kan bijna uit zijn hand vallen. Een grote gulp punch kwam naast het glas terecht en kleurde de tafel lichtgroen. 'Slecht geweten?' lachte Floris.

'Sorry,' stamelde William. 'Ik had je niet gezien.' Hij zette de kan neer en veegde haastig met een servet de punchvlek op. 'Verdorie, je liet me schrikken, man!'

'Sorry,' zei Floris op zijn beurt. 'Ik dacht dat je me wel had gehoord. Is dat voor de meiden?' Hij wees naar de vier drankjes.

William knikte.

'Wacht, ik help je wel met dragen,' zei Floris toen hij zag hoe William worstelde met de volle glazen. 'Waar staan jullie?'

'Buiten.' William gebaarde met zijn hoofd naar het terras.

'Je bent zo kortaf. Problemen in de liefde?' vroeg Floris terwijl hij voor zichzelf ook nog snel een glas inschonk.

'Niets nieuws onder de zon,' mompelde William. 'Maar ik denk dat we op de goede weg zijn. Vrijdag zijn we vijf maanden samen. Dat betekent toch wel iets.'

'Grootse plannen?'

'Natuurlijk,' grijnsde William. 'Maar die ga ik hier niet vertellen. Te veel luisterende oortjes. Het moet allemaal nog geheim blijven.'

'Wat hoor ik daar van *geheimen*?'

William voelde hoe een stevige hand zijn nek vastgreep. Hij kon het niet tegenhouden: een korte flits trok door zijn hoofd. Niets

verontrustends. Het was een vriend. ‘Stef!’ riep William blij toen de hand hem losliet en hij zich eindelijk kon omdraaien. ‘Ik wist niet dat jij ook kwam. Moet jij niet aan het werk zijn?’

‘Dagje vrij,’ glunderde Stef. ‘Als je gevraagd wordt voor een feestje bij de zoon van een bestuurslid, dan maken ze graag een uitzondering.’

‘Echt?’ zei Floris verwonderd.

‘Nee, grapje,’ lachte Stef. ‘Ik had nog verlof tegoed. De onderhoudsbeurt zal het enkele dagen zonder mij moeten stellen.’ Hij tikte Floris daarbij vriendschappelijk op de rug. William zag hoe Floris zich amper staande kon houden bij zoveel hartelijkheid. Stef kende soms zijn eigen kracht niet. Hij had de afgelopen jaren een indrukwekkende set biceps opgebouwd tijdens de krachttrainingen van het waterpoloteam. Zelfs William, die zeker niet tot de kleinsten behoorde, keek vol ontzag naar hem.

‘Zullen we?’ vroeg William terwijl hij naar buiten wees. ‘De meiden vragen zich vast af waar ik blijf.’

‘En dames mag je nooit laten wachten.’ Stef stak beledigend zijn wijsvinger in de lucht. ‘Toon ons de weg, mijn beste,’ zei hij theatraal, waarbij hij een kleine buiging maakte.

William glimlachte ongewild. De opgewekte stemming van zijn vriend werkte aanstekelijk en hij vergat waar hij zich net nog druk over had gemaakt. ‘Volg mij, heren.’ Hij nam in elke hand een glas en baande zich behoedzaam een weg door de rumoerige ruimte. Stef en Floris liepen in het door hem getrokken spoor. William was opgelucht dat hij zonder al te veel te morsen de relatie kalmte van het terras bereikte.

De meisjes waren opgetogen toen ze het trio zagen. ‘Eindelijk, drinken!’ riep Roos, waarbij ze met haar tong tegen haar verhemelte klakte. ‘Ik sta op het randje van totale uitdroging. Nog enkele minuten en je had mij kunnen opvegen met een stoffer en blik.’

‘Begroet jij je vrienden altijd zo?’ zei Stef verontwaardigd.

‘Wel als ik op sterven na dood ben.’ Ze lachte breed en kustte hem hartelijk op zijn wang. ‘En? Krijg ik nu nog een glas, of wacht je om te zien of ik echt in een hoopje stof verander?’

‘Nee, alsjeblieft niet. Hier! Drink vlug!’ Hij reikte haar een van zijn glazen. ‘Ik heb echt geen zin om te werken op mijn vrije dag,’ grijsde hij.

‘Ha, daar zijn jullie!’ Een zware stem deed hen allemaal omkijken. Ruben stapte uit de deuropening het terras op. Zijn donkere ogen glansden in het zonlicht. De enkele gasten die op zijn pad stonden, weken vlug voor zijn imposante figuur. ‘En, alles in orde? Niets tekort?’ vroeg hij bezorgd.

‘Nee, we hebben alles,’ zei Roos.

‘Binnen staan nog bergen hapjes.’

‘Maak je maar geen zorgen. We gaan niet weg voor alles op is,’ zei William en hij voelde hoe zijn maag knorde. ‘Ontspan!’ commandeerde hij zijn vriend. ‘Het is feest.’

En een feest was het. Ze dansten, aten en dronken tot hun voeten, benen en maag het niet meer aankonden. Uitgeteld, maar tevreden, sleepte William zich als laatste gast door de duistere, verlaten gangen naar huis.